

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/60/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323011445
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2323011445.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 04.04.2025, č.k. 11T/93/2023-237, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.12.2025 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

Obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C.,
trvale bytom D. E. XXX, okres Galanta,

odsudzuje

Podľa § 158 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, § 38 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, § 37 písm. m) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 určuje obžalovanému skúšobnú dobu podmienene odsúdenia v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 12 (dvanásť) mesiacov.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar.: XX.XX.XXXX
zamieta.

odôvodnenie:

1. Obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „prvostupňový súd“ v príslušnom gramatickom tvare) zo dňa 04.04.2025, č.k. 11T/93/2023-237 uznaný za vinného, že dňa 19.08.2023 v čase okolo 10:45 hodine vykonával ako vodič jazdu na osobnom motorovom vozidle Peugeot 107 s evidenčným číslom C. v meste C., F. XXXX, kde sa dostatočne nevenoval vedeniu

vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke a pri cúvaní z miesta mimo cesty od rodinného domu prechádzajúc po cyklotrase na riadnu cestu si nevšimol cyklistu G. H., jazdiaceho po cyklotrase v smere od Galanty, ktorému vytvoril náhlu prekážku, v dôsledku čoho cyklista narazil do pravej zadnej časti uvedeného vozidla Peugeot, čím obvinený porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. h), § 22 ods. 2, ods. 3 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom pri nehode utrpel G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XX/XX, I., Slovenská republika, zranenia, a to pohmoždenie s podliatinou na ľavom stehne o veľkosti 10 x 5 cm, pohmoždenie s podliatinou v driekovej oblasti vpravo, pohmoždenie v oblasti prsnej kosti s pohmatovou bolestivosťou, zlomeninu tela pravej kľúčnej kosti s posunom, praskliny III-VI rebra vpravo, resp. zlomeniny bez posunu, s dobou liečenia od 19.08.2023 do 16.10.2023, pričom v dôsledku predmetných zranení a ich liečenia prostredníctvom vonkajšej fixácie bol poškodený G. H. obmedzený na obvyklom spôsobe života v činnostiach ako (i) obliekanie/obúvanie, (ii) uskutočňovanie osobnej hygieny či (iii) manuálnej práce vrátane prípravy stravy, a to až do skončenia nosenia vonkajšej fixácie dňa 16.10.2023, teda inému z nebanlivosti ublížil na zdraví tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, čím spáchal (nedbanlivostný) prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, účinného od 06.08.2024 s poukazom na § 2 ods. 1 Trestného zákona.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 158 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, s použitím § 2 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 a § 38 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, § 37 písm. m) Trestného zákona účinného od 06.08.2024, trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného od 06.08.2024 súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 1 (jeden) rok. Poškodených zároveň podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to proti všetkým jeho výrokom, pričom odvolanie bolo následne predložené Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ v príslušnom gramatickom tvare). Podané odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne, ktorá uviedol nasledovné (skrátene):

2.1. Proti napadnutému rozsudku prvostupňového súdu podal obžalovaný odvolanie

- proti výroku o vine,
- proti výroku o treste,
- proti výroku o náhrade škody,

ktoré týmto odôvodnil nasledovne.

2.2. Odvolanie podal najmä z dôvodu, že v konaní sú podstatné chyby, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali a najmä pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení a tiež z dôvodu, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Prvostupňový súd odôvodnil výrok o vine obžalovaného sústavou dôkazov, z ktorých malo byť nepochybne zistené a preukázané spáchanie skutku obžalovaným. Tento v danom prípade vychádzal z výpovedí svedkov, znaleckého posudku a vypočutého znalca. V prípravnom konaní a rovnako tak aj v súdnom konaní však podľa názoru obžalovaného nebol produkovaný žiaden relevantný nespochybniteľný priamy alebo nepriamy dôkaz, ktorý by preukazoval, že skutok, pre ktorý je obžalovaný, napĺňa všetky obligatórne znaky trestného činu kladeného mu za vinu, najmä subjektívnu stránku daného trestného činu. S ustáleným skutkovým a právnym stavom uvedeným v rozsudku sa teda v celom rozsahu nemožno stotožniť. V danom prípade kategoricky odmieta, že nehoda, ku ktorej prišlo dňa 19.08.2023 vykazuje znaky trestného činu ublíženia na zdraví. Prvostupňový súd bol povinný vykonať dokazovanie v dostatočnom rozsahu tak, aby mu to umožnilo prijať spravodlivé a ničím nespochybniteľné rozhodnutie o jeho vine, k čomu v konečnom dôsledku neprišlo.

2.3. Rozhodnutie o vine obžalovaného je podľa jeho názoru založené len na úvahe a domnienkach o tom, ako sa trestný čin mohol a mal stať za použitia metódy umelej izolácie javov, čo mohlo byť síce využité ako určitá vyšetrovací metóda, avšak toto nie je postačujúce na preukázanie jeho viny. Závery znalca Ing. Antona Guštara z odboru cestná doprava v Znaleckom posudku č. 33/2023 sú podľa názoru obžalovaného nepreskúmateľné a nekonzistentné. Znalec sa totiž opierať výlučne o všeobecné vnímanie „poznania miesta“, namiesto vykonania miestnej obhliadky, čo znemožňuje objektívne zhodnotenie konkrétnych podmienok v danom čase a priestore. Bez priamej obhliadky nemohol znalec relevantne posúdiť výhľadové pomery vodiča pri cúvaní ani reálne možnosti včasného zaregistrovania cyklistu prichádzajúceho vysokou rýchlosťou po cyklotrase, ktorý sa nachádzal za hustým kríkom. Z výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní dňa 27.11.2024 okrem iného vyplynulo: „V tomto prípade som miestnu obhliadku nerobil, nakoľko poznám situáciu, poznám to miesto, pričom pri neskorších obhliadkach už aj

tak môže byť všetko inak. Predmetná dopravná značka na č. 1. 193 znamená zvýšené nebezpečenstvo, resp. pozor na iné nebezpečenstvo, kedy dodatková tabuľa dáva informáciu a pre cyklistu je potom jasné, že majú dávať pozor na výjazd vozidiel. Záleží potom ako sa vodič zachová pri konkrétnej situácii. My posudzujeme z technického hľadiska, či mal cyklista reagovať v momente poznania úmyslu vodiča vojsť na cestu. Tu mal reagovať cyklista, ale pre krátkosť vzdialenosti by nezabránil nehode...". Znalec uvádza, že znalecký posudok vypracoval ku dňu nehody, t. j. ku dňu 19.08.2023, čo nemôže byť pravda, nakoľko v čase vypracovania znaleckého posudku nevykonal miestnu obhliadku (pozn. a teda ani približne v čase nehody), nezistil rozsah porastu miestnej vegetácie v čase nehody, a teda jeho výpočty považuje za nesprávne. Uvedené znamená, že do použitého programu PC crash vložil nepresné alebo chybné vstupné údaje a parametre, čo mohlo byť príčinou nesprávnych záverov znalca. Znalec zároveň pracoval len s odhadovanou váhou a výškou poškodeného, pričom hmotnosť je pri zložitých fyzikálnych výpočtoch smerodajný údaj. Znalecký posudok je nepreskúmateľný, keďže znalec nevykonal miestne zisťovanie, hoci práve výhľadové pomery na mieste nehody boli kľúčové pre posúdenie možností reakcie účastníkov. Znalec sa opierať len o svoju subjektívnu znalosť miesta, čím opomenul aktuálny stav vegetácie — najmä rozrastené kríky, konáre či vysokú trávu, ktoré mohli zásadne obmedziť výhľad vodiča aj cyklistu. Pri vysokej rýchlosti cyklistu môže aj drobná vizuálna prekážka (napr. konár alebo list) výrazne skrátiť čas na reakciu. Bez presného zhodnotenia týchto podmienok sú výpočty v posudku nepresné a závery znalca technicky nedostatočné. Takýto posudok preto nemožno považovať za smerodajný podklad pre právne posúdenie a rozhodnutie vo veci. Znalec navyše sám uvádzal, že „cyklista mal reagovať“, ale vzhľadom na krátku vzdialenosť by ani jeho reakcia nehode nezabránila — čím vlastne potvrdzuje, že zásadnou príčinou zrážky bola neprispôsobená rýchlosť cyklistu, nie konanie obžalovaného ako vodiča. V tomto kontexte poukazuje na to, že sám znalec a napokon i prvostupňový súd v rámci odôvodnenia rozsudku (str. 11 a 12) uviedol, že poškodený neprispôbil jazdu na bicykli a jej rýchlosť napriek tomu, že podľa znaleckých záverov ma mohol (na rozdiel od obžalovaného) spozorovať už na vzdialenosť 11,50 m (!) pred zrážkou. Obžalovaný je toho názoru, že práve od tohto momentu mal a mohol poškodený aj reagovať na situáciu pred sebou. Z tejto vzdialenosti, aj pri aplikácii tzv. reakčného času, ktorý znalec ustálil na 1 sekundu, by pri včasnej reakcii poškodeného a pri rešpektovaní dopravnej značky na začiatku cyklotrasy (ktorá vôbec nebola zohľadnená v znaleckom posudku), stihol spozorovať a prispôbiť svoju rýchlosť, prípadne úplne zastaviť. Znalec dokonca konštatoval, že je irelevantné, že poškodený videl vozidlo v pohybe, s čím sa v žiadnom prípade nemožno stotožniť, nakoľko práve z uvedeného dôvodu mu mal resp. mohol byť jasný úmysel obžalovaného. Je preto toho názoru, že výpočty realizované vo vypracovanom znaleckom posudku nie sú správne a nezohľadňujú skutočný stav veci. Z vyššie uvedených dôvodov v rámci hlavného pojednávania žiadal, aby bol vypracovaný nový znalecký posudok, ktorý by zohľadnil skutočnosti obžalovaným uvádzané vyššie. Tieto návrhy na doplnenie dokazovania však boli súdom odmietnuté. V danom prípade tak bola porušená zásada, podľa ktorej ak vykonané dôkazy v konaní pred súdom nebudú stačiť na uznanie viny obžalovaného a nebude možné vykonať iné dôkazy s cieľom vyvrátiť dôvodné pochybnosti, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby. Nevykonanie navrhovaného dôkazu zo strany obhajoby bolo podľa názoru obžalovaného závažným porušením práva na obhajobu, ktoré malo vplyv na nesprávne právne posúdenie zisteného skutku a mohlo mať vplyv aj na samotné ustálenie viny resp. neviny. Okrem iného je nutné zdôrazniť, že z prístupovej cesty cúval veľmi pomaly, t. j. rýchlosťou 7 km/h, nakoľko bral do úvahy možnosť kolízie. Vzhľadom na podmienky nemal objektívnu možnosť cyklistu skôr zaznamenať. Znalec na hlavnom pojednávaní ďalej vypovedal: „Tu už cyklista mohol rozpoznať, že mu vodič vojde do cesty a v danom momente rozpoznanie nebezpečenstva nemal cyklista možnosť zabrániť nehode z rýchlosti svojej jazdy 20 km/h.“ Cyklista mal ako účastník cestnej premávky nielen povinnosť sledovať situáciu pred sebou, ale aj primerane znížiť rýchlosť v mieste, kde bola dopravná značka upozorňujúca na možné križovanie s vozidlami.

2.4. Obžalovaný trvá na tom, že si ako vodič splnil všetky povinnosti vyplývajúce zo zákona o cestnej premávke, postupoval opatrne a s maximálnou mierou predvídavosti. Znalec vo svojom posudku jednostranne kladie dôraz len na moment, kedy cyklista zaznamenal úmysel obžalovaného vstúpiť na cyklotrasu, no úplne opomína povinnosť samotného cyklistu predchádzať nebezpečenstvu, ktoré mu bolo vzhľadom na dopravné značenie a miestnu znalosť známe. Znalec vo svojom znaleckom posudku rovnako opomenul zásadnú skutočnosť, a to, že cyklista s vedomosťou o možnosti výjazdu motorových vozidiel z prístupovej cesty na cyklotrasu mal svoju jazdu prispôbiť tejto okolnosti. Je nepochybné, že v danom mieste sa nachádza dopravné značenie upozorňujúce na križovanie cyklotrasy inou cestou, a teda poškodený mal predpokladať možný výjazd vozidla, osoby, zvieratá alebo dieťaťa z tejto vedľajšej komunikácie, najmä s ohľadom na skutočnosť, že ide o obývanú zónu s rodinnými domami (t. j. obec). S prihliadnutím na uvedené mal cyklista jazdiť primerane pomalou rýchlosťou,

ktorá by mu umožnila včasnú a bezpečnú reakciu na prípadnú prekážku. Nešlo teda o neočakávanú situáciu, ale o predvídateľnú okolnosť, s ktorou bol cyklista povinný počítať. Navyše, aj v prípade, ak by s motorovým vozidlom nevychádzal cúvaním, ale prednou časťou vozidla minimálnou rýchlosťou, vzhľadom na štýl a rýchlosť jazdy cyklistu by k stretu pravdepodobne došlo aj tak a cyklista by narazil do kapoty, nakoľko by sa poškodený objavil v zornom poli obžalovaného už neskoro. Z uvedeného vyplýva, že poškodený si mal byť vedomý rizika vzniku prekážky na trase a tomu zodpovedajúcim spôsobom upraviť jazdu — najmä rýchlosť a pozornosť. Obžalovaný zastáva názor, že s prihliadnutím na techniku jazdy poškodeného, nebolo možné vzhľadom na prekážku (t. j. krík) zabrániť.

2.5. V rozsudku prvostupňový súd konštatuje: „Podľa výsledkov dokazovania súd vyrozumel a uzatvára, že poškodený neprispôbil jazdu na bicykli a jej rýchlosti napriek tomu, že podľa znaleckých záverov už cca 11,50 m pred zrážkou mohol poškodený pozorovať a predpokladať a ďalší možný pohyb vozidla obžalovaného, ktoré cúvalo kolmo smerom k cyklocestičke, do svojej jazdnej dráhy, kedy súce až vo vzdialenosti 4,86 metra od miesta zrážky bol poškodenému jasný úmysel vodiča vojsť na cyklotrasu, ktorá už bola príliš krátka na zamedzenie zrážke zo strany poškodeného (t. j. obžalovaný, ako je už uvedené vyššie a plynie aj zo znaleckých záverov uvedených vyššie, vytvoril poškodenému prekážku náhlu, poškodený jemu nie), no berúc do úvahy prevenčnú povinnosť - každého zakotvenú v § 415 Občianskeho zákonníka mal poškodený podľa názoru súdu už vo vzdialenosti cca 11,50 m pred zrážkou (t. j. ešte v čase, keď sa ku zrážke len schyľovalo ako k jednej z možných eventualít skutkového deja) spozornieť a prispôbiť svoju rýchlosť ako cyklistu možnému podkladu/eventualite, že obžalovaný predsa len nebude rešpektovať pravidlá cestnej premávky a neoprávnene vojde do jazdnej dráhy poškodeného ako cyklistu na cyklocestičke (a to aj preto, že bol na možnosť prejazdu vozidiel cez cyklocestičku upozornený výstražnou dopravnou značkou s dodatkovou tabuľou, o ktorej, ako sám pred súdom uviedol, mal vedomosť). Prvostupňový súd v tomto ohľade nesúhlasí s názorom znalca Ing. Guštaru či poškodeného, že ako v dopravnej situácii oprávnený účastník cestnej premávky (tu cyklista, poškodený) nemusí nijak reagovať na možné/eventuálne porušenie predpisov povinným účastníkom cestnej premávky (tu obžalovaným ako vodičom cúvajúcего vozidla, ktorý nesplnil svoje zákonné povinnosti pri takom cúvaní bez dostatočného výhľadu).“

2.6. S poukazom na legálnu definíciu trestného činu spáchaného z nedbanlivosti uvedenú v § 16 Trestného zákona obžalovaný uvádza, že: (i) nemal vedomosť o tom, že svojim konaním môže ohroziť alebo porušiť právom chránený záujem a dokonca som sa na to ani nespoliehal a (ii) s prihliadnutím na podmienky, prostredie a možnosti urobil všetko preto, aby ku zrážke neprišlo. Nakoľko znalec nevykonal miestnu obhliadku pričom vychádzal len z jeho subjektívneho vnímania miesta a nebral do úvahy prevenčnú povinnosť poškodeného je toho názoru, že závery znalca v znaleckom posudku sú nepreskúmateľné, neúplné, nesprávne, čo z časti konštatoval aj samotný súd. Napriek uvedenému však súd návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania zamietol. Aj s poukazom na vyššie uvedené má obvinený za to, že zavinenie jeho osobe nebolo preukázané. O zavinenie z nevedomej nedbanlivosti ide podľa judikatúry len vtedy, ak povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú dané súčasne. Avšak je potrebné uviesť, že nedostatok jednej z týchto zložiek znamená, že čin je nezavinený (R 6/1988). Zanedbanie potrebnej miery opatrnosti ako predpoklad nedbanlivého zavinenia je potrebné vyvodzovať z konkrétnych skutkových zistení a riadne zistených a vykonaných dôkazov pred súdom. Súčasťou rozhodnutia musí byť starostlivé zhodnotenie všetkých okolností, ktoré viedli súd k názoru, že táto osoba náležitú opatrnosť nezachovala, a konala teda zavinenne. Rovnako súdy musia v tomto zmysle skúmať ako objektívne, tak aj subjektívne hľadisko potrebnej miery opatrnosti, teda povinnosť aj možnosť obvineného predvídať vznik trestnoprávne relevantného následku (primerane pozri nálezh Ústavného súdu Českej republiky z 31. mája 2016, IMI. ÚS 2065/15-2). Ako napokon vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe, súd môže oprieť výrok o vine aj o nepriame dôkazy, ale len za predpokladu, že tvoria vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré v celku zhodne a spoľahlivo dokazujú všetky okolnosti obžalovaného skutku, teda všetky skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru a pritom usvedčujú z jeho spáchania práve obžalovaného.

2.7. Zabezpečené dôkazy v tomto prípade nie sú dostačujúce. Zo zabezpečených dôkazov je možné dospieť k niekoľkým pravdepodobným skutkovým verziam, pričom bolo povinnosťou súdu prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. V opačnom prípade tak dochádza k porušeniu princípu rozhodovania v zmysle princípu in dubio pro reo a tým aj zásady prezumpcie nevinu. Ani vysoký stupeň podozrenia totiž sám o sebe nemôže byť predpokladom pre odsudzujúci výrok o vine a následne treste. Zo základných zásad trestného konania, konkrétne zo zásady prezumpcie nevinu upravenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva, že obžalovanému musí byť vina preukázaná, obžalovaný nie je povinný

dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech, teda ak obžalovaný niektorú okolnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti: rovnako ak obžalovaný k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že také tvrdenie je nepravdivé.

2.8. Vzhľadom k skutočnosti, že obžalovaný trvá na tom, že skutok kladený mu za vinu nevykazuje znaky trestného činu, je toho názoru, že výrok o záväzku uhradiť poškodenému nárok na náhradu škody nie je správny.

2.9. Pokiaľ ide o vyjadrenie k odvolaniu prokurátora, prokurátor v podanom odôvodnení odvolania, ktorým namietal výšku a druh uloženého trestu poukazuje na str. 3 textu napadnutého rozsudku, že konajúci súd obžalovanému pôvodne v trestnom rozkaze uložil podstate prísnejší trest, a to i napriek zmene postoja obžalovaného k prejednávanej trestnej činnosti. K predmetnému si dovoľuje uviesť (ako i sám prokurátor uvádza), že súd nie je viazaný skôr vydaným trestným rozkazom. Okrem iného poukazuje na to, že súd pôvodne pri vydaní trestného rozkazu postupoval tzv. ex cathedra (od stola), bez nariadenia hlavného pojednávania, a teda bez toho, aby priamo vnímal výpovede jednotlivých procesných strán, svedkov, no najmä znalca z odboru cestná doprava. Predmetná argumentácia prokurátora je vo vzťahu k ukladanému trestu podľa názoru obžalovaného irelevantná. V ďalšom prokurátor poukazuje na to, že odôvodnenie vydaného rozsudku vo vzťahu k uloženému trestu a k neuloženiu trestu zákazu činnosti je nepresvedčivé a arbitrárne. V tomto kontexte by chcel obžalovaný poukázať na to, že podľa jeho názoru súd jasne a presvedčivo vysvetlil, z akého dôvodu videl zavinenie na priebehu dopravnej nehody na strane poškodeného, z ktorého dôvodu nepristúpil k ukladaniu trestu zákazu činnosti. Obžalovaný je toho názoru, že samotný výrok rozsudku a jeho odôvodnenie sú v rozpore, kedy odôvodnenie rozsudku poukazuje (okrem iného) najmä na to, že zavinenie na skutkovom dejí svedčí práve v prospech poškodeného.

2.10. Vzhľadom na vyššie uvedené má obžalovaný za to, že vyššie uvedené chyby konania majú vplyv na skutkový a následne právny stav a bez ich odstránenia je nutné konštatovať pochybnosti o správnosti výroku o vine, treste a náhrade škody, a tým porušenie ustanovení Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, najmä po zhodnotení vykonaných dôkazov je toho názoru, že bez akýchkoľvek pochybností prevažujú dôkazy v prospech obžalovaného. Z tohto dôvodu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu pod č.k. 11T/93/2023-237, zo dňa 04.04.2025 v celom rozsahu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ Trestného poriadku, a postupom podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie, prípadne aby sám odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom pre absenciu zavinenia.

3. Vyhlásený rozsudok prvostupňového súdu bol taktiež napadnutý odvolaním prokurátora odôvodneným dňa 30.04.2025 voči výroku o treste obžalovaného v neprospech tohto, pričom z daného podania vyplynulo najmä nasledovné:

3.1. Prvostupňový súd dňa 04.04.2025 napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona a uložil mu podmienený trest vo výmere 3 mesiace so skúšobnou dobou 1 rok. Poškodených odkázal na civilný proces.

3.2. Súd svoje rozhodnutie o treste zdôvodnil nasledovne: „Pokiaľ ide o ukladanie trestu, súd nesiahol po ukladaní tzv. alternatívneho trestu (peňažný trest, trest povinnej práce, trest domáceho väzenia), ale po uložení podmieneného trestu odňatia slobody, nakoľko v minulosti zahraničným súdom uložený peňažný a iný trest evidentne nevedol u obžalovaného k plnej jeho náprave, pričom za ostatné roky má evidovaných aj niekoľko priestupkov v cestnej premávke, t. j. nerešpektovanie pravidiel cestnej premávky u neho prerástlo/vygradovalo až do trestnoprávne relevantnej roviny (napriek predošlému trestnému odsúdeniu v zahraničí). Pre ukladanie nepodmieneného trestu odňatia slobody však súd priestor nevidel [s ohľadom na odpis registra trestov a priestupkové záznamy, ako je už uvedené vyššie, u obžalovaného je podľa názoru súdu možné docieľiť naplnenie účelu trestu aj cez podmienený trest odňatia slobody, podmienne neodložiť výkon trestu odňatia slobody, napriek naplneniu zákonných podmienok na taký postup v zmysle § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktoré naplnenie tu súd vidí, by podľa názoru súdu predstavovalo z pohľadu účelu trestu neprípustné prísny a excesívny zásah do osobnej slobody obžalovaného]. Súd mohol daný druh trestu ukladať v sadzbe až do 1 roka. Súd nezistil u obžalovaného žiadne poľahčujúce okolnosti (síce sa spočiatku priznával k trestnej činnosti a ľutoval ju, v konaní pred súdom však „otočil,, , vinu za skutok už videl v podstate na pleciah poškodeného) a jednu priťažujúcu okolnosť v podobe predošlého zahraničného (nemeckého) odsúdenia za trestný čin, ktorý je podľa názoru súdu (s ohľadom na výsledky dokazovania v podobe oboznámenia odpisu registra trestov obžalovaného, kedy nebol procesnými stranami navrhnutý žiaden dôkaz k opaku) trestný aj v Slovenskej

republiky (§ 7b ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona; za skutok spočívajúci v „nedovolenom ozbrojovaní“ mu boli uložené 2 druhy trestu, z toho jeden peňažný, pričom predmetný jediný záznam v odpise registra trestov obžalovaného z roku 2020 nenesie informáciu, že by bolo toto odsúdenie zahladené, procesné strany v tomto ohľadne ani žiadne dôkazy súdu neponúkli ani nenavrhlí vykonať). Za takto zisteného stavu súd zvolil pre tu ukladaný podmienený trest odňatia slobody výmeru 3 mesiacov (pre nápravu obžalovaného a naplnenie účelu trestu pri zohľadnení zásad ukladania trestu/sankcií podľa názoru súdu postačí aj uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, resp. na úrovni jej jednej štvrtiny; jemnejšia výmera by však už nebola podľa názoru súdu spôsobilá naplniť účel trestu zakotvený v § 34 Trestného zákona). Súd považuje túto výmeru za primeranú na naplnenie účelu trestu, kedy prísnejšia sadzba potrebná nie je. Skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia mohol súd ukladať v rozmedzí 1 rok až 5 rokov, kedy napokon súdom zvolená výmera 1 rok je podľa názoru súdu postačujúca na odsledovanie správania sa obžalovaného v rámci podmieneného odsúdenia (berúc do úvahy jeho doterajší život a aj tú skutočnosť, že tu súdom zistená trestná činnosť je nedbanlivostnou, nie úmyselnou trestnou činnosťou). Súd nevidel dôvodné súbežné ukladanie ďalšieho druhu trestu popri treste odňatia slobody (napr. v podobe zákazu činnosti viesť motorové vozidlo), nakoľko tu išlo o nedbanlivostnú trestnú činnosť osoby, ktorá nie je z pohľadu súdu z hľadiska jej charakteristiky (ako vyplynulo z pred súdom vykonaného dokazovania) oplývajúca takým predpokladom/sklonom k trestnej činnosti, že by bolo potrebné účinnosť tu ukladaného trestu zosilňovať a taký prípadný predpoklad/sklon k páchaniu trestnej činnosti korigovať/znižovať cez súbežné ukladanie viacerých druhov trestov. Skrze tento rozsudok uložený trest považuje preto súd za zákonný, primeraný (nie príliš prísny, nie príliš benevolentný), spravodlivý, bezo zvyšku naplňajúci vo svojom súhrne účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona (s prihliadnutím na zásady ukladania trestu/sankcií), a to tak z pohľadu generálnej prevencie (odradenie iných od páchania takej trestnej činnosti), ako aj z pohľadu individuálnej prevencie či prevýchovy obžalovaného na jedinca, ktorý sa už v budúcnosti trestnej činnosti dopúšťať nebude (správnosť týchto záverov súdu, v prípade právoplatnosti tohto rozsudku, však preverí až budúci čas a v ňom zaznamenané počínanie si obžalovaného).“

3.3. S uvedeným postupom súdu vo vzťahu k uloženiu trestu sa prokurátor nestotožňuje, rovnako tak so samotným odôvodnením takéhoto rozhodnutia. Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Podľa § 34 ods. 2 Trestného zákona páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

3.4. Prokurátor má za to, že vyššie uvedenými ustanoveniami sa prvostupňový súd pri ukladaní trestu neriadil. V prvom rade poukazuje na tú skutočnosť, že súd v danej trestnej veci vydal trestný rozkaz, v ktorom uložil obžalovanému podmienený trest 5 mesiacov so skúšobnou dobou 30 mesiacov. Súd obžalovanému taktiež, ako v napádanom rozsudku neuložil zákaz činnosti. Súd pri ukladaní trestu použil aj poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. I Trestného zákona), nakoľko sa obžalovaný v prípravnom konaní od počiatku ku skutku priznával. Následne však na hlavnom pojednávaní obžalovaný (ako aj sám súd v odôvodnení svojho rozsudku - otočil) a vyhlásil že je nevinný a popieral spáchanie skutku, resp. svoje zavinenie na predmetnej dopravnej nehode. Súd, aj napriek zmene postoja obžalovaného, mu v odcudzujúcom rozsudku vymeral podstatne nižší trest, pričom si dovoľm poukázať na to, že aj po novele účinnej od 06.08.2024 súd ukladal trest v rovnakej sadzbe, ako tomu bolo pred novelou Trestného zákona. Samozrejme, obžalovaný si vedomý toho, že súd nie je viazaný skôr vydaným trestným rozkazom, avšak v danom prípade, postoj súdu k ukladanému trestu, považuje za nesprávny a arbitrárny, nakoľko aj samotné odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k uloženiu napádaného trestu vyznieva nepresvedčivo. Ďalej má obžalovaný za to, že rozhodnutie súdu je arbitrárne vo vzťahu k neuloženiu trestu zákazu činnosti, pričom prokuratúra takýto trest aj v záverečnej reči navrhovala.

Súd iba poznamenal, že nevidel dôvod na uloženie ďalšieho druhu trestu popri treste odňatia slobody, nakoľko išlo o nedbanlivostnú trestnú činnosť, pričom prihliadol aj na minulosť obžalovaného. S daným názorom súdu sa nemožno stotožniť. Zákaz činnosti možno uložiť vtedy, ak je páchatel odsúdený pre trestnú činnosť, ktorej sa dopustil v súvislosti s činnosťou, o ktorej bol vyslovený zákaz. Je typickou trestnou sankciou za porušenie pravidiel cestnej premávky, najmä za trestné činy spáchané v doprave. V danom prípade, sa však neuloženie trestu zákazu činnosti obžalovanému, javí ako neprimerané, najmä s poukazom na príliš mierny podmienený trest odňatia slobody, na úplne spodnej hranici, v kontexte úplnej zmeny postoja obžalovaného k prejednávanej trestnej veci na hlavnom pojednávaní.

3.5. Z uvedených dôvodov preto prokurátor navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a aby v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanému uložil primeraný a zákonný trest.

4. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo nariadené na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného a prokurátora, prokurátor uviedol, že sa v celom rozsahu sa pridrižiava podaného odvolania zo strany prokurátora OP Galanta. Z napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu v žiadnom smere nevyplýva, ako sa zmenili okolnosti oproti okolnostiam, kedy bol ukladaný daný trest v trestnom rozkaze. Ďalej poukazuje najmä nato, že v trestnom rozkaze bola zohľadnená pohľadujúca okolnosť, pričom obžalovaný počas hlavného pojednávania vyhlásil, že je nevinný, teda toto priznanie anuloval. Vzhľadom na uvedené preto navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok čo do výroku o treste, a aby v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil primeraný a zákonný trest najmä s poukazom na výšku trestu uloženú už v trestnom rozkaze za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti. Taktiež poukazuje na rozhodnutia NS SR sp. zn.: 5To/2/2015 a tunajšieho odvolacieho súdu sp. zn.: 6To/80/2020 v zmysle ktorých vyplýva, že ak je uložený trest v trestnom rozkaze v určitej výmere, druhu a nepríde k zmene okolností, súd by mal objasniť, z akého dôvodu ukladal iný trest ako v konečnom rozhodnutí. Obhajkyňa na verejnom zasadnutí uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania. Zásadnou príčinou zrážky bola neprispôsobená rýchlosť cyklistu, nie konanie obžalovaného ako vodiča. Poukazuje tiež na dopravnú značku, ktorá upozorňovala cyklistu na cyklotrase na zvýšenú obozretnosť, ktorú mal cyklista dodržať. Vzhľadom na doposiaľ uvedené žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku a postupom podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie, prípade aby odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom pre absenciu zavinenia. Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že navrhuje, aby súd spravodlivo rozhodol a rozhodnutie ponecháva na úvahe súdu.

5. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
e) ak je uložený trest neprimeraný.

6. Odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k odvolaniam obžalovaného a prokurátora nie je dôvod na ich zamietnutie v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolania podali obžalovaný a prokurátor ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

7. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd v prvom rade k záveru, že odvolanie obžalovaného (ako odvolanie podané v najširšom rozsahu) nie je dôvodné.

8. Skutkové zistenia prvostupňového súdu vo vzťahu k správaniu sa obžalovaného, ktoré naplnilo všetky zákonné znaky trestného činu, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, považuje odvolací súd za správne. Prvostupňový súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12), ako i rovnosti strán trestného konania (§ 2 ods. 14). Odvolací súd teda konštatuje, že prvostupňový súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

9. Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

10. Prvostupňový súd v preskúmanom prípade postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a prečo, ako ja to, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Rovnako uviedol, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Vysporiadal sa i s obhajobou obžalovaného, pričom pred ukončením dokazovania rozhodol o uplatnených návrhoch na doplnenie dokazovania (vo forme doplnenia resp. opakovania znaleckého dokazovania znalcom z odboru cestná doprava) a to tak, že tieto podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol a uviedol, že okolnosti dôležité pre rozhodnutie súdu vyplynuli z už skôr vykonaných dôkazov. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi prvostupňového súdu, uvedenými v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených prvostupňovým súdom.

11. Nakoľko rozhodnutia v prvostupňovom a v odvolacom konaní tvoria jednotu, nie je potrebné na tomto mieste opakovať všetky zistenia a závery prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine obžalovaného a ktoré považuje odvolací súd za vecne správne.

12. Podľa odvolacieho súdu stačí zopakovať, že o vine obžalovaného svedčia priame i nepriame dôkazy, vykonané na hlavnom pojednávaní, vrátane výpovede samotného obžalovaného. Sú to predovšetkým svedecké výpovede poškodeného, ako aj závery znaleckých posudkov Ing. Antona Guštaru a MUDr. Zdenka Moresa, doplnené o ich výpovede na hlavnom pojednávaní (s výnimkou MUDr. Moresa, ktorého posudok bol v konaní len prečítaný). Štruktúra vyššie uvedených usvedčujúcich priamych aj nepriamych dôkazov vytvára silný usvedčujúci dôkazný stav, z ktorého vyplýva jednoznačný a presvedčivý záver, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti, pre ktorú bol uznaný vinným.

13. Pokiaľ ide o ustálenie skutkového deja, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozviedol skutočnosti, ktoré mal z vykonaných dôkazov preukázané a zároveň sa podrobne vysporiadal s rozsiahlou obhajobnou argumentáciou obžalovaného, ktorú vzniesol v prevažnej časti už pred vydaním napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd v tejto časti z odôvodnenia napadnutého rozsudku dal odpovede na všetky obhajobné námietky obžalovaného, ktoré sa z prevažnej časti obsahovo kryjú s jeho odvolacími námietkami. Odvolací súd sa s argumentáciou prvostupňového súdu v plnom rozsahu stotožňuje a preto na tomto mieste, v odvolacom konaní, nepovažuje za

potrebné opakovať odpovede, ktoré dal obžalovanému už prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

14. V predmetnej veci bolo nesporné miesto a čas vzniku dopravnej nehody. Okrem poškodeného možno samotný fakt, že vozidlo obžalovaného narazilo do tela poškodeného vyvodit' aj z výpovede obžalovaného. Podstatou obhajobných námietok navyše nebolo tvrdenie, že k dopravnej nehode neprišlo, ale že k tejto prišlo bez zavinenia obžalovaného, resp. z dôvodu tvrdeného zavinenia poškodeného.

15. Pokiaľ obhajoba namieta, že súd neuveril procesnej obrane obžalovaného, naopak nekriticky uveril najmä záverom znalca Guštaru, k tomuto je nutné dodať, že procesná obrana spočívala primárne v inom právnom posúdení skutkového deja. Obhajoba vytýka znaleckému posudku neúplnosť a nepreskúmateľnosť a túto primárne odvodzuje z faktu, že znalec iba odhadol výšku a váhu poškodeného, ako aj faktu, že znalec nevykonal obhliadku mieste činu, ale odkázal na vlastnú znalosť daného miesta. Pokiaľ ide o argument o postačujúcej znalosti mieste dopravnej nehody, aj zo strany odvolacieho súdu sa možno stotožniť s vyjadrením, že obhliadka miesta dopravnej nehody nie je nevyhnutne potrebná pri vypracovaní znaleckého posudku. Znalec zrozumiteľne a procesne akceptovateľne uviedol, prečo obhliadku mieste nehody nepovažoval za spôsobilú priniesť podstatné skutočnosti v rozsahu ním vypracovaného znaleckého posudku, s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd a zdôrazňuje, že zo zákonných ustanovení nevyhnutnosť takéhoto postupu nevyplýva a obhajoba okrem všeobecných poukazov konkrétne neuviedla, z akého dôvodu sa domnieva, že tento postup nebol v prípade znalca lege artis. Do veľkej miery abstraktný argument o potrebe zistenia aktuálneho stavu vegetácie [„rozrastené kríky, konáre či vysoká tráva, ktoré mohli zásadne obmedziť výhľad vodiča aj cyklistu, a „pri vysokej rýchlosti cyklistu môže aj drobná vizuálna prekážka (napr. konár alebo list) výrazne skrátiť čas na reakciu“], v tomto smere nie je možné akceptovať hneď z dvoch dôvodov. V prvom rade ide o fakt, že je vylúčené aby znalec pozoroval vegetáciu (rovnako ako napr. poveternostné podmienky) identické ako v čase vzniku dopravnej nehody, keďže stav vegetácie a počasie sú tak dynamické faktory, ktorých pozorovania „rovnako ako v čase nehody“ je vylúčené už len z povahy veci. V tomto smere taktiež odvolací súd zdôrazňuje, že obhajoba sa obmedzila len na spochybnenie procesu vypracovania znaleckého posudku z dôvodu absencie obhliadky miesta vzniku nehodového deja, pričom ale argumentáciu o stave vegetácie a jej vplyve na vznik nehodového deja počas výsluchu znalca neprezentovala, znalcovi v tomto smere relevantné otázky nepoložila a teda sa obmedzila na vyslovenie vlastného názoru na odbornú otázku, ktorú mala možnosť znalcovi položiť, avšak tak neurobila. Ak obhajoba uvádza a poukazuje, že konkrétny fyzikálny údaj môže mať zásadný význam pre posúdenie nehodového deja, ide vždy o síce právo obhajoby na vlastnú interpretáciu, avšak vždy v konečnom dôsledku a v podstatnej miere otázku odbornú. Preto ak sa konajúce súdy nestotožnili s názorom na potrebu doplnenia dokazovania pribatím nového znalca z odboru cestná doprava, nie je tiež dôvod, aby bol záver znalca spochybnený len na podklade vlastného vyhodnotenia odborných otázok obhajobou, týmto skôr, že tieto neboli v konaní riadne uplatnené. Žiada sa tiež dodať, že pokiaľ ide o argument o nedostatku údajov o výške a váhe obžalovaného, znalec sa jasne vyjadril, že takéto údaje nie sú smerodajnými a to z dôvodu, že vzhľadom na reakčný čas nedošlo ešte ani k nábehu tzv. brzdného účinku, t.j. k zrážke došlo skôr, ako uplynul reakčný čas poškodeného.

16. Pokiaľ ide o argument, že poškodený bol povinný jazdiť v danom mieste zo zvýšenou opatrnosťou vzhľadom na dopravnú značku upozorňujúcu na povinnosť zvýšenej opatrnosti vzhľadom na výjazd vozidiel, v tomto smere bol aj znalec na uvedené na hlavnom pojednávaní dotazovaný, pričom uviedol, že táto skutočnosť nemá vplyv na závery jeho posudku. V tomto smere sťažnostný súd uvádza, že vzhľadom na uvedenú povinnosť poškodený nepochybne mal povinnosť zohľadniť a prihliadnuť na riziko výjazdu motorového vozidla na cestu z miesta mimo vozovky (spred domu, prípadne z areálu domu). Uvedenú povinnosť nemožno automaticky stotožňovať s povinnosťou znížiť rýchlosť v každom jednotlivom prípade, pričom (ako správne poznamenal aj prvostupňový súd) poškodený išiel na elektrickom bicykli dovolenou rýchlosťou a po priestore cyklochodníka. V konečnom dôsledku je preto správny aj ten záver prvostupňového súdu, že síce zavinenie obžalovaného je pre právne posúdenie veci rozhodujúce a zásadné, na druhej strane samotné spoluzavinenie poškodeného nie je v danom smere nulové, hoci pre vznik dopravnej nehody sekundárne. Bol to obžalovaný, ktorý :

- sa plne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval (v rozsahu potrebnom na predídenie žalovanému skutku) situáciu v cestnej premávke,
- poškodeného ako cyklistu na cestičke pre cyklistov ohrozil pri cúvaní so svojím osobným motorovým vozidlom,

- napriek tomu, nemal riadny výhľad na situáciu v premávke na cyklochodníku (nevenoval sa riadne tomu, či do jeho jazdného koridoru pri cúvaní sa neblíži nejaký iný účastník premávky) nezaistil svoje bezpečné cúvanie pomocou spôsobovej/náležitej poučenej osoby.

Obžalovaný teda cúval v momente, keď nemal dostatočný výhľad na cyklochodník, ktorý nutne križoval, plne sa nevenoval vedeniu vozidla v sťažených podmienkach a pri cúvaní nepoužil asistenciu inej osoby, hoci mu táto povinnosť zo zákona vzhľadom na stav na danom mieste vyplývala. Sumárne teda porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. h), § 22 ods. 2, ods. 3 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Správny je aj fakt, že poškodenému nie je možné pripísať zavinenie v rozsahu povinnosti predvídať porušenie povinnosti u druhého účastníka cestnej premávky, pričom tieto argumenty podrobne a vyčerpávajúco uviedol na strane 13 napadnutého rozsudku a na jeho závery ako na vecne správne možno v plnom rozsahu odkázať.

17. Správny je teda aj záver súdu o spolu zavinení poškodeného, avšak v miere nižšej ako v prípade obžalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že v prípade ublíženia na zdraví vzniknutého z dôvodu tzv. dopravných nehôd, je nutné vyhodnotiť aj prípadnú mieru spolu zavinenia poškodeného, pričom presne týmto spôsobom prvostupňový súd postupoval. Spoluzavinenie na tomto mieste nie je možné stotožniť s „jednoduchým“ plnením právnych povinností (navyše izolovane posudzovaných). V tejto súvislosti možno mieru spolu zavinenia poškodeného ustáliť ako nízku, presne tak, ako to de facto vykonal aj prvostupňový súd. Práve z tohto titulu nevylučuje naplnenie kvalifikačných znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, navyše v danom čase, priestore a podmienkach v cestnej doprave možno hovoriť o tzv. dôležitej povinnosti, nakoľko pri jej porušení je riziko vzniku ujmy na života a zdraví neprímerane vysoké.

18. Ak teda obhajoba namieta nesprávne skutkové a právne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil prvostupňový súd.

19. Odvolací súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom nezistil, že by prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného. Hodnotenie dôkazov zároveň neodporuje základným princípom logického myslenia.

20. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

21. Vzhľadom na skutočnosť, že u obžalovaného ide o prečin, je nutné posudzovať skutok aj v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, čo prvostupňový súd nevykonal v dostatočne miere, preto je nutné túto argumentáciu doplniť. V predmetnej veci dospel odvolací súd k nepochybnému záveru, že závažnosť skutku nie je nepatrná, pričom v neprospech osoby obžalovaného svedčia najmä následky ujmy na zdraví poškodeného s dobou liečenia od 19.08.2023 do 16.10.2023, prameniace o.i. zo zlomenín a pomliaždenín. V prípade miery zavinenia obžalovaného, tento dopravnú nehodu zaviniť v zmysle vykonaného dokazovania v prevažnej miere a spolu zavinenie nebolo v tomto smere významné a zásadné. Hoci v prospech osoby obžalovaného svedčia spôsob vykonania činu (nedbanlivostný) a okolnosti (sťažené rozhladové podmienky), za ktorých bol čin spáchaný, nemožno prijať záver o nepatrnej závažnosti skutku.

22. Vo vzťahu k rozhodnutiu o treste, neuviedol obžalovaný konkrétne žiadne námietky okrem námietok vo vzťahu k argumentácii prokurátora. V prípade osoby obžalovaného ani odvolací súd nevidel dôvod pre uloženie alternatívneho trestu a to s poukazom na osobu obžalovaného, ktorý spáchanie skutku nepriznal, v podstate popiera akúkoľvek zodpovednosť za stíhaný skutok, pričom v konaní neboli zistené žiadne predpoklady pre záver o možnosti dosiahnutia účelu iným alternatívnym trestom, ako podmieneným odkladom výkonu trestu (za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti). V konaní bolo

nevyhnutné, aj v zmysle zásad individuálnej a generálnej prevencie, uložiť trest aspoň pri spodnej hranice zákonnej výmery a to s ohľadom na okolnosti prípadu, ako aj na postoj obžalovaného, jeho predchádzajúce odsúdenie a 5 zistených záznamov za priestupky v cestnej doprave.

23. V prípade trestu zákazu činnosti (zohľadňujúc aj obsah odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného, ktorým sa tento dožadoval uloženia takéhoto trestu) odvolací súd akceptoval námietky prokurátora, nakoľko z doterajšej priestupkovej histórie obžalovaného, ako aj jeho postoja k vlastnému trestnému stíhaniu mal za to, že na dosiahnutia účinky najmä individuálnej prevencie je nutné uložiť trest zákazu činnosti. Obžalovaný sa spáchania trestného činu dopustil súvislosti s vedením motorového vozidla. Výkon tohto trestu má ambíciu naplniť najmä účel takzvanej individuálnej prevencie, keď obžalovaný môže pociťovať zákaz činnosti viesť motorové vozidlá ako trest, ktorý mu najviac bezprostredne zasahuje do bežného spôsobu vedenia života. Zároveň môže splniť aj účel takzvanej generálnej prevencie, keď takýmto, vo verejnosti viditeľným spôsobom, sa prejaví snaha štátu zdôrazniť dôležitosť dodržiavania povinností vodičov v cestnej premávke, aby sa predišlo vzniku vážnej ujmy na zdraví iných, zraniteľnejších účastníkov cestnej premávky.

24. K zisteniu pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že u obžalovaného zistil priťažujúcu okolnosť (predchádzajúce odsúdenie - § 37 písm. m) Trestného zákona) a nezhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť. V tomto smere ani jeden z odvolateľov neuviedol žiada argumenty pre/proti takejto argumentácii, preto ju súd ako nerozporovanú bližšie neanalyzuje.

25. Správnym záverom bol aj postup prvostupňového súdu, ktorým tento zohľadnil, že s účinnosťou od 06.08.2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení uznesenia Ústavného súdu SR, uverejneného pod č. 41/2024 Z.z. Novelizácia Trestného zákona sa dotkla aj ustanovení, ktoré bolo potrebné v tomto prípade aplikovať pri rozhodovaní o treste pre obžalovaného. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Postupujúc podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona aj odvolací súd dospel k záveru, že použitie ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 je pre obžalovaného ako páchatela trestnej činnosti priaznivejšie, pričom táto argumentácia prvostupňového súdu je taktiež vecne správna a argumentačne postačujúca (navyše nerozporovaná stranami).

26. S poukazom na vyššie uvedené zistenia a závery odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného v podanom rozsahu ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku. Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora uvedené vzhliadol ako dôvodné a obžalovanému okrem uloženého podmieneného trestu uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorové vozidlá každého druhu v minimálnej zákonnej výmere 1 rok.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.